

2013. október 1. – Egyházunk hivatalos bejegyzésének 32. évfordulója

*„Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, a kinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen... Azért hozzád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradnának, nem juthatnak azok el ő hozzá. Te vagy oltalmam, te mentesz meg veszedelemtől; végy körül engem a szabadulás örömeivel! Bölcsésé teszek és megtanítlak téged az útra, a melyen járj; szemeimmel tanácsollak téged... Sok bánata van a gonosznak, de a ki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körül. Örüljete az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendeztetek mindnyájan ti egyeneslelkűek!”
(Zsoltárok Könyve 32, 1-2, 6-7, 10-11.)*

KALENDÁRIUM
OKTÓBER – MINDSZENT HAVA –
ŐSZHÓ – MAGVETŐ HAVA

Október 1. – Idősek Világnapja

„Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orcáját becsüld meg.” (2Mózes 19,32)

Az ENSZ közgyűlése 1991-ben nyilvánította e napot az Idősek Világnapjává. Napjainkban kb. 600 millió hatvan év feletti személy él a világon. Gyorsan öregedő világunkban az idősek sokat segíthetnek önkéntes munkával, tapasztalataik átadásával.

Október 1. – A Zene Világnapja

„Zengjétek az Úrnak, a ki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit.” (Zsoltárok 9,12)

E világnapot 1975 óta Yehudi Menuhin hegedűművész és az UNESCO zenei tanácsának a felhívására ünnepeljük. A nap célja, hogy a társadalom széles rétegei számára népszerűsítse a zeneművészetet, és szorgalmazza a népek közti barátságot és megbékélést.

Október 3. – Assisi Szent Ferenc emléknapja

„Az Úr szegénnyé tesz és gazdagít, megaláz és fel is magasztal...” (1Sámuel 2,7)

E napon hunyt el Assisi Szent Ferenc 1226-ban. Évről évre ekkor emlékeznek meg róla a világon. Ferenc fiatalon került a világias foglalatosságok, inkább magányosan imádkozott, és a város mellett élő leprásokat ápolta. Szakított apjával, lemondott örökségéről, koldusként élt Assisi környékén.

Október 5. – Wallenberg Emléknep

„Aki egy embert ment meg, az a világot menti meg.”

1989 óta minden évben e napon rendezik meg a Wallenberg-napot. Raoul Wallenberg svéd diplomata a második világháború éveiben Magyarországon zsidók ezreit mentette meg a deportálástól.

Október 5. – Pedagógusjogok Világnapja

Az UNESCO és a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 1996-ban ezen a napon fogadta el a pedagógus jogokról szóló, 150 paragrafusból álló határozatot. A Pedagógusjogok Világnapja az emlékezés napja – azokra a tanároakra, akik meghatározó szerepet játszottak életünkben.

Október 6. – Aradi vértanúk emléknapja

„...Nem az Úr hozott-é fel minket Égyiptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és adott a Midiániták kezébe.” (Bírák könyve 6,13)

Azon magyar honvédtisztekre emlékezünk e napon, akiket az 1848/49-es bukás után a szabadságháborúban játszott szerepük miatt Aradon végeztek ki. Ugyanezen a napon végezték ki az első felelős magyar miniszterelnököt, Batthyány Lajost, Pesten.

Október 6. – Ábrahám napja

„Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait...” (1Mózes 22,17)

Középkori misekönyvekből maradt fenn Ábrahám, Izsák és Jákob pátriárkák ünnepeként e nap. Az Ábrahám név bibliai jelentése: sokaság atyja (אַבְרָהָם Avrahám). A bibliai pátriárka eredeti neve Ábrám (אַבְרָם Avram – felemelt, felmagasztosult atya) volt. A hosszabb névváltozatot akkor kapta, amikor Isten megígérte neki: „népek sokaságának atyjává teszlek”.

Október 10. – 200 esztendeje, e napon született Verdi

Giuseppe Fortunino Francesco Verdi a XIX. század legkiemelkedőbb olasz zeneszerzője. Egyik leghíresebb négyfelvonásos operája a Nabucco. Az opera sikerét – túl a zenei kvalitásain – az is elősegítette, hogy a bibliai téma a korabeli Itáliát a szétszabdalt ország szabadsághozmozgalmaira emlékeztette. Példaértékű, hogy Verdi saját vagyonát szegényekre és szociális intézményekre hagyta.

Október 17. – A szegénység elleni küzdelem világnapja

Az ENSZ közgyűlése 1992-ben a szegénység elleni küzdelem világnapjává nyilvánította október 17-ét. A világnap jelentősége, hogy a figyelmet a szegények problémáira irányítja, ugyanis érdekérvényesítő képességek hiányában a nélkülözők hangja egyre halkabb. Magyarországon a gyermekek, az idősek, az alacsony iskolázottságúak, a kistelepüléseken élők, a romák, a betegek és a fogyatékosokkal élők a szegénység szempontjából legveszélyeztetettebb csoportok.

Október 18. – Szent Lukács emléknapja

„Köszönt titeket Lukács, ama szeretett orvos...” (Kolossé 4,14)

Október 18-a régi egyházi ünnep szerint Lukács evangélista emléknapja. A hagyomány szerint Pál apostolt kísérte missziós útjain, mestere halálát követően pedig Egyiptomban és Görögországban prédikált. Evangéliumán kívül őt tartják az Apostolok Cselekedetei című újszövetségi könyv szerzőjének is. Polgári foglalkozására nézve orvos volt.

(Folytatás a 17. oldalon)

Tartalom

KALENDÁRIUM – Október	2
BEVEZETŐ GONDOLATOK Testvér – Közösség (Iványi Gábor)	4
AKTUÁLIS – Ezt írták...	5
AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM NŐALAKJAI Zwingli felesége, a korai svájci reformáció egyik tanúja – Reinhard Anna (Szabó Ildikó)	7
HITÉPÍTŐ IRODALOM Vidáman járom az utam – Berta Isselmann missziósnővér életútja (Czövek Olivérné ford.)	8
ZSIDÓ ÉLET Hol van a hazám? (Ralf Tibusek)	10
HÍRMOZAIK	10
ISTENTISZTELETI REND – Október	12
EGYPERCES ÁHÍTAT MINDEN NAPRA	13
KIK VAGYUNK? Híres metodisták 4. – Metodisták a misszióban (Szabó Ildikó)	18
RÍMELŐ	20

Hangoló

Nem így készültünk. Ez a szám már rég a kezükben kellene hogy legyen, „foghatósabbra” terveztük, és megvolt a témája is jó előre.

Aztán másképpen alakult. Legtöbben bizonyára tudomást szereztek arról a küzdelemről, melynek részeként az elmúlt hónap során igazolnunk kellett, hogy van tízezer támogatónk – olyanok, akik tagságukat megerősítik egyházunkban. Szégyennel valljuk meg: nem hittünk benne, hogy ma Magyarországon akad ennyi ember, aki nevével, adataival sorsközösséget vállal velünk. A határidő lezárultakor azonban több mint 17 ezren szerepeltek azon a listán, amely (ígérjük) nem kerül illetéktelen kezekbe. És (szintén ígérjük) az ez után érkezettek ugyanolyan szeretettel fogadjuk közénk. Szóval ez a váratlan esemény, és a vele járó megfeszített munka lekötötte minden erőnket, kapacitásunkat. Megváltoztatta lapunk témáját, és elcsúsztatta a kipoztázását. Köszönet illeti a támogatókat, akik (szó szerint) éjjel-nappal küldték, hozták ezt az oly fontos A4-es lapot (melynek szövege a 11. oldalon olvasható), drukoltak, bátorítottak – és azokat, akik a feldolgozás emberfeletti munkájának terhéért segítségükkel könnyebbítették. Október elsején ünnepelte egyházunk hivatalos bejegyzésének 32. évfordulóját. Akármerre kanyarodjon is az út, ennél szebb születésnap ajándékot nem kaphattunk volna. Hála érte!

Iványi Margit

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * 1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax: (06-1) 577-0515/577-0514 * E-mail: ev@wjlf.hu * www.metegyhasz.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk:0444 * Bankszámlaszám:OTP Bank Rt.: 11708001-20520380 * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Iványi Margit * Felelős kiadó: Iványi Gábor * Munkatárs: Iklódy Janka * Éves előfizetési díj: 1440 Ft * Egyes példányszám ára 120 Ft * Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkési hivatalaiban.

BEVEZETŐ GONDOLATOK

Testvér – közösség

Ma 2013. október 1-jén van a 32. évfordulója annak, hogy a magyar állam, hét éven át tartó, több esetben börtönbüntetést és kilakoltatásokat is eredményező hatósági zaklatások után Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség néven önálló egyházként elismerte azok közösségét, akiket egyházi és világi jogszabályokat semmibe véve 1973-74-ben kiűdöztek a Magyarországi Metodista Egyházból.

Ma, 2013. október 1-jén, este 21.02 perckor postára adtuk azt a mellékletekkel kiegészített levelet, mely tartalmazott egy közjegyzői nyilatkozatot is, hogy a kormány szeptember 1-jei dátummal közzétett, 30 napos határidőt engedélyező közleménye alapján kiadott felhívásunk eredményeképpen 17018-an erősítették meg aláírásukkal, hogy ezekben a különleges, próbatételt jelentő napokban a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösséghez tartozóknak vallják magukat (az idő rendkívüli rövideje miatt a teljes jelentkezési lista feldolgozása továbbra is folyamatban van). Erre az eljárásra azért volt szükség, mert az elmúlt évek során folyamatosan változtatott egyházi törvény jelenlegi variációja szerint az a felekezet szerezheti meg vagy vissza teljes egyházi státuszát, mely Magyarország lakosságának 0,1%-át, azaz mintegy 10000 tagot tud támogatóként maga mögött felsorakoztatni. A jelenlegi hivatalos népesség nyilvántartási adatok alapján elég lett volna 9909 főt igazolnunk. Híveink között azonban legalább kétszer ennyi bátor ember van. Legidősebb támogatónk 104 éves. Egy kismama írásban kérte, hogy három napos kislányát is számoljuk közösségünkhöz.

Ma 2013. október 1-jén a biblia Útmutató egyik igéje ez volt: „*Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük!*” (2Királyok 6,16) Az írás ezt is mondja: „*Minden időben szeret, aki igaz barát és testvérül születik a nyomorúság idejére.*” (Példabeszédek 17,17)

Áldást kérünk rájuk, és köszönjük minden testvérünknek!

Iványi Gábor, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség elnöke
Budapest, 2013. október 1.

**Két módon tehetnek bolonddá.
Az egyik, hogy elhítetik veled a hazugságot.
A másik, hogy visszautasítod az igazságot.
(Søren Kierkegaard)**

AKTUÁLIS
– Ezt írták...

Amikor úgy döntöttünk, közzé tesszük, mit várnak tőlünk „a felsőbb hatalmasságok” (nevezetes teljesíthetetlennek tűnő taglétszámot szeptember végére), nem számítottunk arra rendkívüli (jobb szó híján) szimpátiahullámra, amiben részünk volt.

A kezdeti napok „csepergése” után valóságos nyilatkozatözön árasztott el bennünket. Érkeztek e-mailen, faxon, postán, hozták be személyesen, töltötték ki nálunk az egyházi irodában és hajléktalanszállóinkon vagy rendezvényeken. Akadt, akik kora vagy egészségi állapota miatt nem tudott kimozdulni, de segíteni szeretett volna – kérésükre kollégáink házhoz mentek.

Sokan hívtak bennünket telefonon is. Kinek a fia jár az egyik iskolánkba, más az édesapját tudta elhelyezni idősotthonunkba. Van, aki óvodásainkat támogatja rendszeresen, többen beszámoltak róla, hogy adójuk egy százalékát nekünk ajánlják fel évek óta – vagy Iványi Gábornak a tatárszentgyörgyi romagyilkosság áldozatainak temetésén elhangzott beszédét nem tudja elfelejteni. És beszélgettünk holokauszt-túlélővel, aki egy rendezvényen találkozott velünk.

Egyre erősebbé vált a meggyőződésünk: ahogy (személyválogatás nélkül) mindenkinek segíteni próbáltunk az elmúlt évtizedek során, éppen úgy, ennek tükröződéseként támogattak bennünket a társadalom minden rétegéből. Körénk gyűltek analfabéták, egyetemi professzorok, itthon élők, menekültek, magyar igazolvánnyal rendelkezők, külföldön élők (és külföldiek), kisgyermekes és aggastyánok, életerős fiatalok...keresztények, ateisták, hitüket legkülönbébben megélők.

Megértették: ez az ügy nemcsak rólunk, hanem mindannyiunkról szól – ahogy a MET élete, működése is. Az alábbiakban a Tagságot megerősítő nyilatkozatokkal érkezett üzenetekből válogattunk. A rengeteg kedves, bátorító szó, mondat közül álljon itt most néhány.

„A legutóbbi népszámláláskor az Evangéliumi Testvérközösséghez tartozónak vallottam magam. Katolikus vagyok ugyan, de minden lehető módon szeretném szolidaritásomat kifejezni az Evangéliumi Testvérközösséggel. Továbbra is nagy tisztelettel, H. O., Taizé, Franciaország”

„Nem vagyunk vallásos emberek, ha azok lennénk, sem lennénk keresztények. Mélyen tiszteljük azt a több évtizedes munkát, melyet Önök végeznek, karitatív, ökumenikus és az utóbbi években a demokrácia területén. Ezért

döntöttünk úgy, hogy családommal támogatjuk az egyházban való nyilvántartásunkat. H. Á. és családja, Fót”

„Ateista neveltetésű értelmiségi vagyok, azonban mindig elkötelezett híve voltam a toleranciának, a párbeszédnek. Orvos hivatásom és intenzív-orvosi szakterületem révén kellő közelségből látom az emberi nyomorúságot és szenvedést. Évek óta nagy tisztelettel figyelem az Önök erőfeszítéseit, melyet a kitaszítottak és megalázottak érdekében tesznek.

Erkölcsei kötelességemnek érzem, hogy csatlakozásommal segítsem a MET fennmaradását. Dr. R. L., Budapest, 13. ker.”

„Már korábban vendégekként részt vettünk különböző rendezvényeiken, amelyek jó érzéseket keltettek bennünk. Ismerjük a szegények, a kirekesztettek és a hajléktalanok érdekében nehéz körülmények között folytatott tevékenységüket. Megismertük a MET hivatalos honlapján a tudnivalókat, mellékelten küldjük a tagságunkat aláírásunkkal megerősítő nyilatkozatokat. Dr. H. I. és felesége, Budapest, 8. ker.”

„A német internet Hírlap (Tagesschau) oldalán olvastam a budapesti hajléktalanok helyzetéről és a Kormány új rendeletéről. Elszomorít és felháborít ez a lelketlen bánásmód. Ezek a szegény emberek így is segítségre szorulnak, azzal hogy kitiltják őket a közéletből, még nem oldottak meg egyetlen problémát sem. Miután végig olvastam a cikket, világos volt számomra hogy segíteni szeretnék. Az egyetlen forrás az ön kommentárját közölte, és hogy egy Alapítvány létezik a rászorulóknak megsegítésére. A távolság miatt csak anyagi támogatást tudok nyújtani, nagyon örülnék, ha el tudná küldeni azokat az adatokat, amivel külföldről utalhatnék magyar számlára adományt. Áldja Isten, és tartsa meg erőben, egészségben. I. H. Nürnberg, Németország”

„Kedves Testvérek! További sikereket kívánva kérem Isten áldását Mindnyájatokra! Üdvözlettel, P. G., Csömör”

„Remélem, sikerül megmaradni, nagy szükség van rá! K. E., Gyenesdiás”

„Tisztelt MET, Kedves Felebarátaink! Küldöm családom tagságot megerősítő nyilatkozatait, összesen négyet. Munkájukat mélységesen tisztelve: G. I., Budapest, 5. ker.”

„Nagyon sok sikert kívánok! És bízva-bízom, hogy semmi és senki nem fog ki Önökön! Üdvözlettel: L. K., Budapest, 2. ker.”

„A szegények megsegítéséért tett erőfeszítéseiket megköszönve, további sok sikert kívánok. Üdvözlettel: J. A., Kalocsa”

„Sajnos nem tudok az Önök egyházához csatlakozni, mivel egy másik egyház tagja vagyok, és szerintem ez kizárja egymást. De teljes szívemmel, lelkemmel Önök mellett állok!! Sok sikert és Isten áldását kívánom. Bár csak a többi kimaradt egyház is lenne ilyen bátor, mint ÖNÖK! Üdvözlettel: Tné K. E., Salgótarján”

„Tegnap este a belépő nyilatkozatot elküldtem Önöknek. Ki is vagyok? Egy református gépészmérnök, akit minden kirekesztés zavar. Üdv: B. I., Zalaegerszeg”

„Kedves barátaim, kedves testvérek!

A jelenlegi magyar kormány politikai játszmája az egyházak státusza körül nagyon felháborított, úgy az azóta folytatódó huzavona is a témában. Aláírtam korábban a melletek kiálló támogató megnyilvánulást, és most elküldöm a tagságot megerősítő nyilatkozatot is (csatolva) - ha ezzel most támogatni tudlak Benneteket.

Itt Finnországban 20 ember alapíthat bejegyzett vallási közösséget (egyházat), az egyház szó használata viszont egyaránt nincs elismeréshez vagy regisztrációhoz kötve. Ennek fényében az, ami manapság Magyarországon zajlik ebben a témában, nemhogy nevetséges, hanem botrányos – mint ahogy (tudjátok is) sokan mások is ezen a véleményen vannak külföldön –, figyelembe véve még azt is, hogy Orbán Viktor úgy nyilatkozik külföldön, hogy ők „keresztény alapokon” álló országot képviselnek (mint ahogy legutóbbi helsinki látogatása alkalmából is kifejezte ezt). Isten bocsásson meg neki(k). Törekvéseitekkel teljesen egyetértetek, a törvény előtti korábbi MET státusz visszaszerzésében teljes támogatásomat akarom most kifejezni. Egyéb dolgokban a lehetőségeim sajnos nagyon korlátozottak. Remélem, hogy meg tudlak látogatni benneteket, amikor legközelebb Magyarországra mehetek.

Hiteteket, nagyszerű munkátokat nagyon értékelem, ugyanúgy a gerinces kiállításokat is (úgy a régi mint a jelenlegi rendszerben is) az igazság és az igazságosság, az evangélium mellett.

Az Úr – El-Saddai – áldjon meg és adjon erőt a mindennapi feladatokhoz, úgy a hétköznapokra mint az ünnepekre is! Szeretettel, H. B., Finnországi Magyar Keresztény Közösség, Helsinki, Finnország”

„Kedves MET, remélem, már jóval előbb összegyűlik a kellő mennyiség, de biztos ami biztos alapon

Amsterdamból elküldöm az enyémet is. Sok sikert és kitartást kívánok a következőkhöz! Üdvözlettel, D. A., Hollandia”

„Amennyiben e Testvérközösségnek tagja lehet egy külföldön élő és szolgáló baptista lelkipásztor is, örömmel csatlakozom. N. J., Alhambra, Kalifornia, Egyesült Államok”

„Sajnos egyikünk sem hívő, de az Önök munkáját nagyon nagyra tartjuk. Tiszteletünk jeléül kérjük, fogadják el tagsági jelentkezésünket. További sikeres munkát, működést kívánunk Önöknek! H. G. és H. É., Szigetszentmiklós”

„Őszinte nyilatkozat és kívánság: ne legyen már itt újra az egyházüldöző korszak! Tisztelettel: Cs. G., Kecskemét”

„Sajnos külföldön tartózkodom, és ahol vagyok, még postahivatal sem működik. Ezért próbáltam minden szükséges adatot megadva elküldeni a megerősítő nyilatkozatomat. Soha nem voltam ugyan tagja egyetlen egyháznak sem, de most kivételt tenni kényszerülök, hogy segíteni tudjak Önöknek áldozatos munkájukban. Remélem a nyilatkozat hasznára válik az Önök egyházának! Mélyszéges tisztelettel és megbecsüléssel: B. A. népi iparművész, Nagykőrös”

„Megrendüléssel olvastam és hallottam már korábban is a Benneteket ért rendkívül súlyos méltánytalanságról. Mindezzel együtt nem kis erkölcsi dilemmát okozott a helyzet, mert megítélésem szerint az esetek döntő többségében a cél nem szentesíti az eszközt (sőt).

Hogy megrögzött ateistaként, ám elkötelezett szabadságszeretőként és humanistaként – párommal együtt – mégis aláírtuk a nyilatkozatot, annak legfőbb oka az általatok képviselt emberséges attitűd, a szegények és kiszolgáltatottak melletti kiálló, mindenkori szavaitok és tetteitek egysége, továbbá annak a velejéig korrumpált és rohadt rendszernek mindenfajta tisztességet nélkülöző szemlélete és gyakorlata, melynek következtében egy keresztényien segítő, mindig a nyomorultak pártján lévő egyházat ilyen megalázó és lehetetlen helyzetbe hoz. Mellékelem nyilatkozataink szkennelt változatát, az eredetét ma postára adtam. Reméljük, akciótok sikerrel jár, és amennyiben a jövőben segíteni tudok, akkor állok rendelkezésetekre. Baráti üdvözlettel, és minden jót kívánva: R. Gy., nyugdíjas pszichológus, Budapest, 13. ker.”

Sokan azt hiszik, gondolkodnak, pedig csak újrarendeik előítéleteiket.

(William James)

**AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM
NŐALAKJAI**

Zwingli felesége, a korai svájci reformáció egyik tanúja –

Reinhard Anna (1484-1538)

Reinhard Annáról, erről a nagyon szép, művelt polgárlányról semmit sem tudnánk, ha nem a svájci reformáció egyik legnagyobb alakjának, Zwinglinek lett volna a felesége. Eddig a házasságig azonban hosszú út vezetett, amit legalább annyira meghatározott ennek a két embernek a karaktere, mint az a kor, melyben élniük adatott.

Annára először egy svájci nemesember fia vetett szemet, és (az apja minden tiltakozása ellenére) feleségül is vette őt. Knoau János annak ellenére, hogy házassága miatt apja minden vagyonából kitagadta, Zürich megbecsült polgára, sőt vezető személyisége lett. A nagypapa később, az unokák miatt kibékült, de a békés állapotok nem tartottak sokáig. Anna nem volt még 30 éves, amikor három gyermekével 1513-ban özvegységre jutott. Férje egy olyan háborúban, amiben a svájciak megpróbálták a pápaságnak a franciákkal vívott háborújában segítséget nyújtani megsebesült, és meghalt.

Ezután a már nemcsak szép, hanem gazdag, nemesi ranggal rendelkező özvegy teljes visszavonultságban élt, egyedül a gyermekei nevelésének szentelve magát. 1519-ben a zürichi katedrális papjának az akkor már csodált és gyűlölt Zwingli Ulrikot hívták meg, akinek prédikációi óriási hatást keltettek. Bálványimádásnak bélyegezte a Mária-kultusszal való visszaélést; őszinte bűnbánatot, élő hitet és a hitből származó jócselekedetek jelentőségét hirdette. Igazi reformátori beszéd volt ez, az akkor még katolikus pap Zwingli részéről. Knoau özvegye az egyik legműveltebb és legszorgalmasabb hallgatója volt a reformátornak, aki nemcsak felvilágosodott, szabadon gondolkodó lelkész volt, de egyszersmind klasszikus műveltségű tudós is. Hamar felfedezte, hogy Anna legidősebb fia, Gerold kimagasló tehetség, és szívesen tanította őt. Ezekon az órákon Anna is részt vett. Ekkor mélyült el kapcsolatuk, amely 1522-ben egy titokban megkötött házasságban teljesedett ki. Zwingli nem volt olyan merész, mint Luther, aki sem a pápával, sem az emberek nyelvvel nem törődve házasságot kötött egy volt apácaival.

Amikor kiderült a svájci reformátor házassága, nemcsak a cölibátusi fogadalma megszegése miatt támadták, hanem azzal is megvádolták, hogy anyagi érdekből vette el

a szép patríciusnőt. Zwingli 1525-ben megjelent „A papi szolgálatról” írott művében válaszolt a vádakra, amelyben a házasság szentségéről és a papok házasságának jogos voltáról ír, egyben megvédi feleségét a rágalmaktól. Reinhard Anna attól a naptól kezdve, hogy a reformátor felesége lett, tudatosan szakított nemesi életformájával és az ezzel járó külsőségekkel. Újra egyszerű polgárszony és lassan Zürich legjobban tisztelt asszonya lett. Négy közös gyermekük született, és házuk a svájci reformáció egyik központjává vált, Zwingli pedig Zürich vezető, meghatározó embere lett.

A katolikus kantonok (svájci tartományok) azonban kereszties háborút hirdettek a reformáció és annak akkori fellegvára, Zürich ellen. 1531. október 11-én a kapelli síkon folytatott küzdelemben Zwingli és vele együtt Anna legidősebb fia, Gerold is életét veszítette. Ott halt meg Anna fivére, valamint egyik lányának férje is. Zwingli testét lovakkal négyfelé szakították, megégették és hamvait szétosztották. Az asszony hihetetlen lelki erőről tett tanúságot ezekben az időkben. Zwingli helyét Bullinger Henrik foglalta el, az ő munkája nyomán szökkent szárba az a mag, amit elődje elvetett. Ő vette pártfogásba Zwingli családját is. Az özvegy a legteltesebb visszavonultságban élt, a templomon kívül másutt soha többé senki nem látta. Még megérte, hogy Genfben Kálvin elkezdte tevékenységét, és nemcsak Zürichben, de egész Svájcban elterjedt a reformáció üzenete. Hét évi özvegyesség után, 1538. december 6-án halt meg, 54 évesen, Bullingerre bízva árváit.

Zwinglivel közös gyermekei közül Regula nevű lánya örökölte anyja erős lelkét és szépségét. 17 évesen feleségül ment Gualter Rudolfhoz, a reformáció egyik egy nagy tudású és rendkívüli tehetségű szónokához. Othonok az üldözött protestánsok menedékhelye lett. Az angliai protestáns üldözés idején a menekülő winchesteri, londoni, yorki anglikán püspököknek, de Európa sok más protestánsának is menedéket nyújtottak.

Reinhard Anna egyike azoknak a protestáns hősöknek, akikre méltán emlékezünk október 31-én. Neki másfajta, és nem kisebb mártírium adatott, mint férjének...

Szabó Ildikó

(Forrás: Kenessy Béla: Női jellemképek. Kolozsvár, 1905)

HITÉPÍTŐ IRODALOM

Vidáman járom az utam – **Berta Isselmann missziósnővér életútja**

(részletek)

Missziós utak az első osztályon

Az első osztály utasainak is kell Jézusról hallaniuk. Néhány hivatalos utam alkalmat ad erre. Jó kapcsolópontot jelent Spurgeon: Isten ígéreteinek kincsestára c. áhítatos könyv. Beteg szemem miatt nem tudom már az írást kibetűzni. De ha egy utastárs hangosan felolvassa, mások is áldást kapnak. A szemben ülő hölgy buzgón fejtja a keresztrejtvényt. Mikor szünetet tart, udvariasan megkérem, hogy az aznapi áhítatot olvassa fel.

Tiltakozik: „Én a hivatalos egyház tagja vagyok.” „Én is” – válaszolom. „De személyesen Jézushoz kell kinek-kinek tartoznia. Ő oldotta meg az ön életét és az ön halálát is a golgotai kereszten. Ez nem papíron történik.”

„Azt teszem, amit akarok” – utasít el, mire ezt válaszolom: „Ez az újdonság Jézus követésében: Nincs szükség többé arra, hogy azt tegyük, amit akarunk, hanem amit kell.”

A szomszédos kupében egy fiatalember szívesen olvas fel a drága ígéretek magyarázatát. Belső melegséggel és átéléssel olvas.

Barátságosan megköszöni a lapot az énekszöveggel. Beszélgetni kezdünk. S bár segítőkészségét inkább egy öreg hölgy felé nyújtott szociális tetteknek tekinti, a Szentlélek munkálkodik a szívében.

Másik alkalommal várakozásteljesen ülök az elegáns vonat bársonyhuatú székében, egyelőre egyedül. Közben néhány tudós úr élénk vitáját hallgatom, akik nyilván egy konferenciáról jöttek. Mikor elhallgatnak, „kincsestárammal” odalépek hozzájuk és kérem, olvassák fel nekem.

Az első kritikusan nézegeti a könyvecskét, amit egy le tartóztatott ismerősöm szép világos piros bőrbe kötött, és arany gravírozással látott el. „Nem, ezt nem tudom olvasni!” – „Én sem!” A harmadik és negyedik is nemet mond, s visszakapom a könyvet. Egyik sem képes arra, hogy Isten szavát olvassa. „Jézus szereti önöket” – szöveg hozzászólásuk. „Na, hála Istennek” – feleli az egyik. „Ön már valóban megköszönte?” Visszamegyek a helyemre, és könyörgök az Úrhoz, hogy hozzon más utastársakat. A következő állomásnál két asszony ül le a kö-

zelemben. Hálás szívvel fordulok a fiatalasszonyhoz, hogy olvasson fel. Vállalkozik rá és mellém ül. Mikor azonban éppen belekezdene, egy ismerőse telepszik le mellé.

„Na, vége a felolvasásnak”, gondolom. De ő a szomszédjához fordul: „Először valamit felolvasok.” Hangosan, érthetően hangzik az üzenet Isten szeretetéről. Beszélgetésbe elegyedünk, és mind hálásak a kiosztott levelezőlapért, melyen az általam írt „Örömdal” olvasható.

Később egy család száll fel. A fiatalasszony készségesen tartja kezében az „Ígéreteket”. „Az egész oldalt elolvassam?” „Igen, kérem.”

Pátosszal kezd hozzá: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözlül a házad népe!” Ez túl sok neki. Leengedi a könyvet. „Nem tudom továbbolvasni.” A férj sajnálattal jelenti ki: „Nincs nálam a szemüvegem.”

Hiába kérek meg néhány urat mellettem. „Fáradt vagyok.” „Aludni akarok.” „Hosszú út áll mögöttem.” Végül egy fiatalember olvassa el az egész értékes magyarázatot a Jézus Krisztus által hitben elnyert üdvösségről.

Általában a nemdohányzó szakaszba szállok fel. „Jézus együtt utazik a dohányzókkal is”, gondolom aztán. „Bármit szívok be, látok vagy hallok, a szeretet azt felülmúlja.” Így hát a dohányzó kocsiba telepedem le, és tudom, hogy a helyemen vagyok.

A szemben ülő úr sajnálja, hogy nem tudja elolvasni. Francia. Egy barátságos asszony segít. Átéléssel olvas. Beszélgetni kezdünk. Lipcsei ugyan, de Argentínában lakik. Érzem rajta, hogy szereti a Megváltót. „Azt gondoljuk, mi utazunk Zürichbe. Pedig igazából visznek bennünket. Így van az életút esetében is. Visznek bennünket, lefelé vagy felfelé. Természetünknel fogva mindnyájan rossz vonatban ülünk. S nincs különösebb jelentősége annak, hogy a rossz vonatban bankot fosztunk-e ki vagy tisztességesen viselkedünk. Ha Jézussal átszálltam a jó vonatra, nem viszek semmit magammal. Minden bűn- és

gondcsomagot leadtam Jézusnál. A vonaton, mely felfelé visz, nincs poggyász kocsi. Érti ön ezt?”

Bólint.

„És ön átszállt már?”

„Nem.”

Beszélek neki Jézus szeretetéről, aki saját vérén vásárolt meg az ördög rabságából.

„Az ördöggel semmi dolgom” – tiltakozik rémulten. Ekkor egy úr elhagyja a kupét. De Jézus vele megy, a tüske befűrödött.

Az asszony azonban csupa fül. A végén szívesen fogadja az éneklapot, melyen rajta van a címem. „Ír majd, ha átszállt a felfelé vivő vonatra?” Buzgón megígéri.

„Isten gazdagon megáldott övsömörrel!”

Néhány hete Berta testvér lakóhelyén tartottam bibliaórákat. Megkértem, hogy az összejövetel után látogassam meg, mert hirtelen megbetegedett.

Este röviddel 10 óra előtt érkezem hozzá. Ágyban fekszik és így szól:

„Adolf, Az Úr övsömörrel áldotta meg a lábam, mert az ének azt mondja: ‘Amit Ő tesz, az csupa áldás!’”

Tíz napig ápolták a kórházban, aztán meggyógyult. Örömmel újságolta mindenkinek, akivel találkozott: „A friss öregasszony ismét a régi frissességgel kel útra Jézusért!”

„Menjetez ki az utakra...”

Egy elégedetlen kereskedővel várok az autóbuszra. Mikor elmondom neki, hogy Jézus békessége elégedetté és vidámmá tesz, és Isten szava erőforrás, máris egy Újszövetséget akar venni. Csodálkozva hallgatja az örömhírt Isten felfoghatatlan szeretetéről, mely által Jézus érte vérzett a kereszten. A buszban tovább beszélgetünk. A szemben ülő úr és nagyvilági hölgy is hallgatják.

A sarkon az újságárusnál néhány férfi álldogál. Zsidók. Szívesen fogadnak egy-egy írást. Csendben hallgatják, mikor eléneklem: „Jöjj a kereszthez a terheddel, te fáradt vándor...”, s azt is mikor Jézusról az ő Messiásukról beszélek. Készségesen adják ide a címüket is, hogy lengyel, olasz, magyar és zsidó nyelven elküldhessem nekik Isten Igéjét.

Elkérlek a címet, hogy kérdéseiket megválaszolhassam. És ott áll az útépítő lakókocsija. A kis kémény hívogatóan füstöl. Az ajtót nyitó fiatalember örömmel köszöni meg a jó olvasnivalót. És hogy ragyog az arca, mikor egy Bibliát adok neki! „Mikor kell visszaadnom?” Nem fogja fel azonnal, hogy örökbe kapta. Boldogan fogunk kezét.

„Van számunkra olvasnivalója?” – kiáltják oda a troli felső vezetőjét javító munkások. „Én a pokolba jutok” – mondja az egyik szomorúan. „A háborúban sok embert lőttem le.” Beszélek neki a Megváltóról, akinek az

áldozata az ő számára is elégséges. Felderül az arca és megvigasztalt szívvel dolgozik tovább.

Este egy bicikli jön velem szemben, aminek a lámpája alig pislákol. Megszólítom az embert: „Ha a szívében sincs több fény, mint a kerékpárján, nem ér célba”.

„Semmi bajom Istennel” – válaszolja.

„De Istennek sok baja van magával.” Csatlakozom hozzá és beszélek neki a mennyei fény-erőműről.

Hazakisérek egy félős asszonyt, és kérem az Urat, hogy visszafelé ajándékozzon meg egy emberrel, akinek Jézusról beszélhetek. Épp egy fiatalember jön szembe, és már tudom is: ő az! De még nem búcsúztam el az asszonytól. S mikor végre elválnak, közelben-távolban egy lelket sem látni. Így aztán eléneklem az Úrnak az énekemet, mert a benne való öröm az erősségem (nem a szolgálatban való öröm): „Van egy sziklánk...” hangzik az utcákon. S akkor szembe jön velem az a bizonyos fiatalember.

„Ön biztosan fél, azért énekel. Hazakisérem.” „Ó, hogy örülök, hogy az Úr visszaküldte. Szeretnék magának Jézusról beszélni” – válaszolom.

„Pont az igazit fogta ki” – feleli bizonytalanul. „Igen, érzem a szagát (áradt belőle az alkoholszag). Van Bibliája?” „Nem, idegen vagyok itt, albérletben lakom.”

Mikor megérkezünk a lakásomhoz, megkérem, várjon egy percet, kihozok neki egy Bibliát, aztán hazakisérem. Egy részeg megkérdezi tőlem, hol van a kastélykocsmá. Karon fogom, amit kellenlően fogad. Egy vendéglő előtt kiszabadítja magát. Megelőzőm és elállom előle a kijáratot. Dühög.

„Maga rablók kezébe esett, nem hagyhatom el!” „Rablók kezébe estem” – ismétli dadogva, és készségesen engedi, hogy vezessem. „Rablók kezébe estem...”

Beteszek a táskájába egy írást a szabadulásról, és ismét karon ragadom. Ismerősei jönnek szembe, akik hazaviszik.

A sötétben megállít egy dohányos: „Van tüze?” „Igen, bárcsak már égne!”

S a magyarázatot nem fogja soha elfelejteni.

(Fordította: Czövek Olivérné)

Majdnem minden tudásunkért nem azoknak tartozunk, akik egyetértettek, hanem azoknak, akik nem.
(Charles Caleb Colton)

ZSIDÓ ÉLET

Hol van a hazám?

Amikor 9000 ember egyszer csak keresni kezd

Michael Freund újságíró. 1996-ban az újraválasztott Benjamin Netanjahu kormányában közügyekkel foglalkozik. Egy nap egy levelet talált az íróasztalán, mely megváltoztatta az életét. „A borítékot gyűrött, narancs-sárga papírból hajtogatták” – emlékezik vissza a kezdetre.

A miniszterelnöknek címzett levél India északkeleti részéből jött, Mizoram és Manipur tartományokból. Egy csapat indiai kért engedélyt, hogy Izraelbe vándorolhasson. Merthogy ők azoknak a zsidóknak a leszármazottjai, akik korábban Manasse törzséhez tartoztak. „Ez teljesen lehetetlen!” – gondolta Freund. „Hogy lehetnének az indiai-burmai határnál élő embereknek zsidó gyökerei?”

Az újságíró azonban válaszolt a levél íróinak és kapcsolat alakult ki köztük. Végül a kormánytisztviselő Indiába utazott, és ott megállapította, hogy a Bnei Menashe, „Menasse fiai” határozottan zsidó kultúrát ápolnak. A „Ma'ariv” izraeli napilap ezt írta: „Néhány faluban és városban, melyek úgy néznek ki, mintha oda idegen még be sem tette volna a lábát, régi, kultúrában gazdag zsidó közösség létezik. Olykor még maguk az emberek sem tudják, mi néphagyományuk gyökere.” A történészek kutatásokat folytattak.

Freund: „Foglalkoztam a szokásaikkal, s végül meggyőződtem arról, hogy ők az utódai ennek az elveszett törzsnek.”

Jó 1200 évvel ezelőtt babilóniai csapatok dübörögtek végig a Közel-Kelet országain, így Izraelen is. A zsidókat a Bibliából ismert babilóniai fogságba hurcolták. Mikor a fogság ideje lejárt, a zsidó állam nem létezett többé. A deportált zsidók kalandos vándorlásba kezdtek a délkelet ázsiai térségen keresztül, hogy végül Indiában letelepedjenek.

Eközben a kétezredik indiai hazatérő is visszatért Izraelbe. Még 7000 indiai zsidó (vagy zsidó indiai) akar bevándorolni Izraelbe. 2700 év után visszataláltak gyökereikhez. Világos választ kaptak a kérdésre, hogy honnan jönnek és hova tartoznak. A Biblia Istenébe vetett hit egy népként hordozta és tartotta meg őket. Történelmi szempontból nézve egyedüli esemény ez Izrael népével kapcsolatban. Egyetlen más etnikai csoportnál sem tapasztalható ilyen. A Biblia Istenébe vetett hit sok száz éven keresztül kísérté és vigasztalta őket.

Michael Freund számára pedig a „nyomavesztett zsidók” hazavezetése, és a visszailleszkedésben való segítése életfeladatává lett.

Ralf Tibusek

(Fordította: Czövek Olivérné)

HÍRMOZAIK

Tagság megerősítő nyilatkozatok

Szeptember 30-ig kellett igazolniuk az Emberi Erőforrások Minisztériuma (EMMI) felé az egyházi státuszuk helyreállításáért folyamodó közösségeknek (köztük a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösségnek) minimum 10 ezer tag meglétét.

Határidőre egyházunktól 17018 nyilatkozat átvételét hiteltesítette a közjegyző. Az EMMI az erről szóló igazolást kapta meg, személyes adatokat nem továbbítottunk.

A MET-et még 2011-ben fosztották meg egyházi jogaitól, és státuszát annak ellenére sem állította helyre a kormányzat, hogy elvételének alkotmányellenességét 2013-ban az Alkotmánybíróság megállapította. A parlament e helyett egyrészt módosította az alaptörvényt, másrészt tovább szigorította az egyházi jogállás megszerzésének feltételeit. (Az egyházügyi törvény júniusi módosításában a „bevett egyházként” való elismerés kritériumai között a vallási szervezet minimális taglétszámát, az

ország lakosságának legalább 0,1 százalékában, vagyis mintegy 10 ezer főben határozták meg.)

A hatályos jogszabály értelmében az Országgyűlés akkor sem köteles elismerni az adott vallási közösséget egyházként, ha rendelkezik 10 ezer fős taglétszámmal.

A tagságot megerősítő nyilatkozat szövege az alábbiakban olvasható:

„Alulírott megerősítem a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség egyházban fennálló tagságomat, és egyben hozzájárulok ahhoz, hogy az egyház tagjai között nyilvántartásba vegyen, és adataimat az egyház működéséhez szükséges mértékben, különösen taglétszáma igazolása céljából, a jogszabályokban meghatározott módon kezelhesse és felhasználhassa.

Kijelentem, hogy a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség alapszabályát ismerem, hitelveit és szervezeti rendjét tiszteletben tartom, az egyház hivatásával, küldetésével egyetértek, és azt támogatom. Ennek megfelelően elfogadom, hogy az egyház ingyenes szolgálata kiterjed valamennyi hívére és mindazokra, akik ezt igénylik vagy elfogadják; hivatása, hogy Isten Igéjét szóban és írásban hirdesse, tagjai lelki építéséről gondoskodják, és mindazokat hitre segítse, akik szolgálatát elfogadják. Fontos számomra az egyháznak az a törekvése, hogy a szegényeket, üldözötteket, munkaképteleneket, hajléktalanokat, bevándorlókat, elítélteket vagy bármilyen egyéb szempontból támadott és hátrányban lévő személyeket, valamint csoportokat közvetve (az egyház és intézményei által) vagy közvetlenül támogassa.

Nem vagyok tagja szélsőséges politikai csoportnak, tisztelettel viseltetek minden más meggyőződéssel és vallással szemben. Vallom, hogy minden ember szabadnak, valamint méltóságban és jogokban egyenlőnek születik, ennek jegyében elutasítom a rasszizmus, az idegengyűlölet, az antiszemitizmus, cigányellenesség és a diszkrimináció minden formáját, és támogatom, hogy az egyház küldetésének megvalósítása során küzd ezen ideológiák terjedése és kiteljesedése ellen, ugyanakkor szolgálatával elsősorban a szegények és a jogaikban korlátozottak felé fordul.”

Közgyűlés

Október 1-3. között éves közgyűlését tartotta Egyházunk a békásmegyeri parókián. Az összejevetel fő témáját a MET jelenlegi helyzete képezte, különös tekintettel a tagságot megerősítő nyilatkozatokra és a kormány várható lépéseire. A közgyűlés utolsó napján szociális és oktatási intézményeink vezetői is beszámoltak munkájukról.

Tizenöt éves a Megbékélés Háza Templom

„Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? A ki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében.” Zsoltárok könyve 15,1-2

Október 3-án, délután 4 órától különleges alkalomra gyűltünk össze Békásmegyeren. Tizenöt esztendővel ezelőtt, október 3-án szenteltük fel ottani templomunkat. Az ünnepi együttlétet a Wesley Schola fellépése nyitotta meg egy Tillai Aurél és két Samuel Sebastian Wesley művel (vezényelt Németh Zsuzsanna). Ezután Nagy Bálint, a templom tervezője köszöntötte az egybegyűlteket, majd (a közös éneket követően) prédikációjában Iványi Gábor idézte fel az elmúlt időszak eseményeit – hogyan költözött a gyülekezet a lelkész panellakásából a ház pincéjébe, majd kapott otthont végül a hajdani szemétdombra épült templomban.

Balatoni Péter zongorajátékát követően (J. S. Bach-Liszt Ferenc: Was Gott tut, das ist wohlgetan) az egyház lelkészei (Elek Lajos, Vadászi Ilona, Lakatos Anka, Szabó Ildikó, Iványi Miklós, Iklódy László, Jónás Miklós, Ónodi István, ifj. Iványi Gábor) és Donáth László, a békásmegyeri evangélikus gyülekezet lelkésze köszöntötte egy-egy igével az egybegyűlteket.

Az istentisztelet végén J. S. Bach: C-dúr Toccatáját Endreffy Attila adta elő orgonán. Az alkalom szeretetvendégséggel zárult.

A Wesley Schola fellépése

A Wesley Schola 2013. október 20-án, a Budapest-Pestszentlőrinc-Erzsébettelep Szent Erzsébet plébánia (Budapest XVIII., Tas utca 7.) este 6 órás miséje után kezdődő kórushangversenyén lép föl.

Elhangzik: Jakob Arcadelt: Ave Maria; William Byrd: Ave verum corpus; Giacomo Antonio Perti: Adoramus te, Christe; Quirino Gasparini: Adoramus te, Christe; Josquin des Prés: Nunc dimittis; Claudio Casciolini: Panis angelicus; Samuel Wesley – Samuel Sebastian Wesley: O remember not; Samuel Sebastian Wesley: Lead me Lord; Randall Thompson: Alleluia; Tillai Aurél: Lauda Sion; Kodály Zoltán: Sík Sándor te Deuma és Kodály Zoltán: Esti dal. Vezényel: Németh Zsuzsanna Artisjus-díjas karnagy, műsorvezető: Tóth Anna, zenetörténész.

Zongoraest Békásmegyeren

Október 28-án, hétfőn 19 órakor a Megbékélés Háza Hangversenysorozat következő koncertjén Balatoni Péter Liszt-zongoraestjére várjuk az érdeklődőket.

Helyszín: Megbékélés Háza Templom, Budapest-Békásmegyer, Újmegyeri tér (Királyok útja-Hadrianus u. sarok). Tömegközlekedéssel: 34-es, ill. 134-es buszok végállomása.

A belépés díjtalan, adományt köszönettel elfogadunk.

Női alkalom

„A Lélek gyümölcsei” címmel szokásos őszi női csendsnapunkat tartjuk, ezúttal kispesti gyülekezetünkben (1196 Budapest, Fő u. 110.). Az összejevetel október 19-én (szombat) 10-től 17 óráig tart. Érdeklődni Iványi-

né Ildinél lehet (06-70) 949-80-61-ös telefonszámon, valamint a metegyhazi@wjlf.hu e-mailcímen lehet.

Hálaadó Kisvárdán

Szokásos őszi hálaadó istentiszteletünket 2013. október 13-án 11 órától tartjuk templomunkban (Várday I. u. 7.). Vendég igehirdetőnk Iványi Gábor, egyházunk elnöke lesz. Istentiszteletünk után közös ebédet tartunk, majd 15 órától istentisztelettel és szeretetvendégséggel zárjuk alkalmunkat. Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Adományozás

Hálás köszönet az adományokért! Ha munkánkat, működésünket segíteni szeretné, megteheti sárga csekken, vagy személyesen a 8. kerület, Dankó u. 11. sz. alatt. Telefon: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 8 és 16 óra kö-

zött), e-mail: metegyhazi@wjlf.hu. Bankszámlaszámunk: 11708001-20520-380 (OTP Bank). A közleménybe kérjük, írja be, adományát mire szánja! Amennyiben nem szerepel ott semmi, fenntartási kiadásokra fordítjuk az összeget. Köszönjük!

Képes beszámoló

Rendezvényeinkről rövidfilmeket a www.wesleystudio.hu-n, folyamatosan frissülő honlapunkon láthatnak, és megtalálhatnak bennünket a Facebook-on is – mind az egyházat, mind a Wesley Stúdiót.

Olvasói vélemény

Kedves Olvasóink újsággal kapcsolatos véleményét, történeteit, gondolatait, kérdéseit szeretettel és folyamatosan várjuk az ev@wjlf.hu e-mail címre.

2013. Polgárok Európai Éve

„Nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” Zsidók 13,14

2013. OKTÓBER

Október hónap igéje: *A jótékonyaságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” Zsidók 13,16*

Istentiszteletek		Bibliaórák	
	Igehely	<i>Eljön az az idő – így szól az ÚR –, amikor új szövetséget kötök Izráel és Júda házával. Jer 31,31</i> <i>Hány szövetsége van Istennek?</i>	
		Első hét	Az ősökkel kötött szövetség hatása az utódok életében 3 Mózes 26,40-46 „Akkor visszaemlékezem a Jákóbbal kötött szövetségemre, az Izsákkal kötött szövetségemre, meg az Ábrahámmal kötött szövetségemre, és gondom lesz az országra is...”
Október 6. Szenháromság után 19. vasárnap	János 5,1-17 Efézus 4,20-28 2 Mózes 34,4-10	Második hét	A papok terhe – emlékezteteni a népet Isten szövetségére Józsua 4 „Amikor kijöttek az ÚR szövetségládáját vivő papok a Jordán közepéből, alighogy szárazra tették lábukat, visszatért helyére a Jordán vize, és úgy folyt egész medrében, mint azelőtt.”
Október 13. Szenháromság ünnepe után 20. vasárnap	Máté 12,33-37 Efézus 5,15-21 1 Mózes 8,18-22	Harmadik hét	Amikor Isten egy emberrel köt szövetséget úgy, hogy az egy egész népnek szól 2 Sám 23,1-5 „Örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent.”
Október 20. Szenháromság ünnepe után 21. vasárnap	Lukács 22,31-34 Efézus 6,10-18 Jeremiás 29,1-7 10-14	Negyedik hét	Amikor hivatkozni szabad a szövetségre Nehémiás 1 „Te hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik téged szeretnek... Legyen figyelmes a füled... és hallgasd meg szolgáló imádságát!”
Október 27. Szenháromság után 22. (BIBLIA) vasárnap	Jeremiás 15,16 János 20,30-31 ApCsel 8,26-38	Ötödik hét	Isten szövetsége szent szövetség Zsoltárok 111 „Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmes az ő neve.”

*A címek pusztán értelmezési javaslatok!

Egyperces áhítat minden napra

Október 1. kedd

„...aki cselekszi az én Mennyei Atyám akaratát, az nékem, fítestvérem, nőtestvérem...” Máté 12,50

Emlékszünk: Jézus anyja, Mária és Jézus testvérei érkeznek a Mesterhez, hogy jelezzék: elsősorban és mindenekfelett hozzájuk tartozik, az övék, ha másként nem, a vérség parancsa szerint. A Názáreti azonban a legszorosabb köteléket azokkal tartja fenn, akiknek az emberekhez, a világhoz, az élethez, az igazsághoz, a szolidaritáshoz való viszonyuk megegyezik az Ő isteni mintát követő törekvésével.

Október 2. szerda

„...halálra adja...a testvér a testvért...” Máté 10,21

Szörnyű ez a jézusi vízió arról a világról, amelyben a legközelebbi emberi kapcsolatok sem elég erősek ahhoz, hogy ellenálljunk a gyűlölet nyomásának és a gyávaság hatalmának. Ez a rémes kor mindig uralomra kész. Csakis a naponkénti ellenállással, az egymás iránti elfogadással és a becsületes, okos szeretet megélésével hárítható el.

Október 3. csütörtök

„...támadt...köztük versengés, hogy ki tekinthető köztük nagyobbak.” Lukács 22,24

Ahol testvérek vannak, ott nemcsak örömdalolás, játék, összetartás feltételezhető, hanem pozícióharc is. Ez alól Jézus apostolai sem jelentettek kivételt, s ha nem vigyázunk, mai tanítványok, a világ megbotránkozva fordul el a Mestertől, Aki íme, képtelen átadni a maga nyitottságra való készségét követőinek!

Október 4. péntek

„...avagy őrizője vagyok-e az én Atyámfiának..?” IMózes 4,9

Még csak két testvér van, az egyik ilyen, a másik olyan. Feltűnő és zavaró a különbözőségük, de mégis, kivel szemben kellene/kellett volna Káinnak a testvérét őriznie?. Bizony önmagával, önmagunkkal szemben is vigyáznunk kell a másik testvérünk jogaira, életére, becsületére. Ha sokkal többen lennének, mint a pillanatnyilag magányos Ábel, akkor is mindegyik mintha az egyetlen volna.

Október 5. szombat

„...új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeresétek.” János 13,34

Különös így kiemelve, és a Tízparancsolat igéivel egy sorba illesztve ez a gondolat, hiszen amúgy a második kötéltábla igéi az egymáshoz való tisztességes viszony nagy kérdéseit sorra veszik. Miért „új parancsolat” ez? Talán azért, mert a szeretet semmiképpen nem kevesebb, de sokkal több a korrekt emberi kapcsolatnál. Adj többet, mint ami elvárható tőled!

Október 6. vasárnap

„Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.” Máté 23,8

A beteges rangkórsággal szemben inti Jézus a tanítványait arra, hogy ne tolják magukat egymás fölé, ne neveztessek magukat mesternek, doktornak vagy atyának, hiszen valamennyien ugyanannak a Mesternek, doktornak, atyának egyenrangú tanítványai, gyermekei, egymásnak pedig rangban egy szinten álló testvérei vagyunk.

Október 7. hétfő

„...aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogy szeretheti az Istent, akit nem lát?” 1János 4,20

Bizony szeretnénk időnként megnyerni Mennyei Atyánk támogatását a testvéreinkkel szembeni kritikánkhoz vagy ellenszenvünkhöz. Ám figyelmen kívül hagyjuk, hogy Ő egyformán mindannyiunk Istene. Ennek visszafelé is működnie kell úgy, hogy az iránta való szeretetünket (mellyel szeretünk hivalkodni) bizonyítanunk kell az egymással szembeni megkülönböztetett jóindulat, tisztelet és gyakorlati szeretet által. Csak az a szeretet számít, ami látható és megtapasztható!

Október 8. kedd

„...aki gyűlöli az ő atyjafiát, az még mindig a sötétségben van.” 1János 2,9

Az első század irodalmának kiemelt fogalma volt a világosság és sötétség ellentétpárja. Aki a világosságban jár, annak a cselekedetei egyértelműek, aki sötétségben mozog, az kiszámíthatatlan és alattomos. Ugyanez áll az emberi kapcsolatokra is. Nem kérkedhet senki azzal, hogy ő a világosság fia, ha segít az ember és ember közötti árokásásban, ha különbséget tesz felebarátai között bőrszín, vallás, társadalmi helyzet és különféle szokások szerint, ha megengedi magának, hogy a vélt világosság felsőbbrendűségével ítéletet mondjon a többiekre és hátrányt okozzon nekik.

Október 9. szerda

„...atyafiú szeretettel egymás iránt gyöngédek legyetek...” *Róma 12,10*

Pál olyan atyafiaknak írta ezeket a szavakat, akik között vallási múlt és politikai jelen szempontjából nagy különbségek mutatkoztak. Ez módot ad a tapintatlanságra, sőt, a lelki durvaságra is. A gyöngédség nem gyengeség, hanem megkülönböztetett finom szeretet, egyben azoknak a különbözőségeknek az érzékeny tisztelete, amelyek egyik embert a másiktól eltérőleg valami különlegességgel, mássággal erősítettek meg – amelyek a figyelmes kezelés által bennünket is gazdabbá tehetnek.

Október 10. csütörtök

„...Lelketeket...képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg...egymást tiszta szívből buzgón szeressétek.” *1Péter 1,22*

Most mindenképpen a képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre gondolunk és arra a különös apostoli felszólításra, hogy ennek érdekében rendszeresen „tisztogatnunk” kell a lelkünket. Miért? Azért, mert a képmutatás nagy kísértés: a szeretet mímelése, a hízélgés könnyen az álnokság csapdájába ejt, és megteveszti a jó szándékú felebarátot. A testvéri kapcsolatnak nem válik kárára, ha a kritikánkat tapintatosan, de mégis teljes egyenességgel képviseljük, a kétarcúság azonban minden jó kapcsolat halála!

Október 11. péntek

„...én magam átok legyek, elszakítva Krisztustól az én atyámfiaiért, akik rokonaim test szerint.” *Róma 9,3*

Pált – Mózeshez hasonlóan – szenvedélyesen foglalkoztatta népe és hittestvérei üdvössége. Fájt a felületesség és az álvallásosság, az a hamis biztonság, amibe a formális kegyességet követő ember ringatja magát. Az apostol komolyan gondolta, hogy Krisztus követőjeként neki is önfeláldozó szeretettel kell szem előtt tartania inkább övéi üdvösségét, mint saját megdicsőülését.

Október 12. szombat

„...nem akarom...hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben.” *1Korintus 10,20*

Nincs semleges harmadik oldal: vagy az Úrral az Ő igazságaiért és isteni értékeiért küzdünk, vagy a sátáni oldalon másokat megtevesztve, csupán a szólamok szintjén bizonyulunk kegyesnek, cselekedeteink azonban egyenesen ördögiek. Nem lehetséges a jó cél elérése sátáni módszerekkel!

Október 13. vasárnap

„...Atyám,...egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” *János 17,21*

Jézus diadalmas visszajöveteléig nem látható ezen a világon. Az emberek vele kapcsolatos megtapasztalásokat tanítványai viselkedésén keresztül szerezhetnek. Az egyik fontos meggyőző vonás az lenne, ha kiderülne: a Mester minden követője egy bizonyos alapelvekben. Mindenekelőtt azokban, melyeket Ő is napról-napra gyakorolt: a gyengék és kitaláltok melletti szolidáris kiállásban, a gazdagokkal és hatalmasokkal szembeni igazság kimondásában, az elveszettek iránti önfeláldozásban.

Ha ez nincs, a többi csak fecsegés és színeskedés. Vajon meghallgatásra lelt-e veled kapcsolatban Jézus főpapi imája?

Október 14. hétfő

„...ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok köztük.” *Máté 18,20*

Hány ember közössége minősül „egyháznak”? Erre nézve nagy hatalmú emberek hozhatnak kivételt nem ismerő törvényeket, a hiteles minősítés azonban az Úré. Még csak nem is tíz imádkozó férfi, két-három előfeltételek nélküli személy igazság iránti elkötelezettsége olyan közösséget teremthet, melyben az Úr mindenképpen megjelenik.

Október 15. kedd

„Emlékezzetek...vissza...midőn egyfelől gyalázásokkal és nyomorgatásokkal nyilvánosság elé hurcoltak titeket, másfelől társai lettetek azoknak, akik így jártak.” *Zsidók 10,32.33*

Van, akit saját elszenvedett sérelmei önzővé és embergyűlölővé tesznek, de Isten népe között másképpen van ez. Aki egyszer szenvedett már, mélyebben megérti a sorstársait, és akkor is vállalja velük a közösséget, ha ez újabb próbákat jelent a számára.

Október 16. szerda

„...nem ültem együtt hivalkodókkal és alattomosokkal nem barátoktam.” *Zsoltárok 26,4*

Sokféle közösség szerveződhet. A gazdagságukkal kérkedők és a görbe utakat választók is könnyen egymás mellé rendeződnek. Nem tartozhatunk közéjük annak veszélye nélkül, hogy gondolkodásmódjukat át ne vennénk. De mi keresnivalónk lenne egyetlen percre is köztük?

Október 17. csütörtök

„A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e?” *1Korintus 10,16*

Az első kereszténységnek a zsidóság pászkavacsorájából vett asztali közösségi szertartása azt juttatta kife-

jezésre, hogy a résztvevő a többiekkel közösen átérzi annak terhét, hogy valakinek súlyos áldozatot kellett hoznia a többiek szabadsága érdekében. A kipréselt és borrrá erjesztett szőlőlé, a lisztből őrölt és kenyérré süített búzaszem nem tragikus áldozat mégsem, hanem nélkülözhetetlen életető erő.

Október 18. péntek

„...ne legyen közösségetek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel.” *Efézus 5,11*

Sok jó szándékú, jó ügy mellett elkötelezett ember hiszi azt, hogy bármilyen eszköz alkalmazása megengedett a jó célok eléréséhez. A pillanatnyi előny azonban az általános bukás veszedelmét rejtheti magában, ha időben meg nem szabadulunk a hamisság befolyásától. Ne vállaljunk tehát közösséget semmivel, ami amúgy a másik ember magatartásában természetes módon taszít bennünket. Nekünk sem megengedhető ezek használata.

Október 19. szombat

„...nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség(...)...szorongattatom e között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni...” *Filippi 1,21.23*

Saulus-Paulus életét azon a bizonyos damaszkuszi úton örökre meghatározta a Krisztussal való drámai találkozás. Ez a halálos vonzalom egész további életén át hajtotta sokféle veszedelmen és próbatételen keresztül a végső földi pontig, a mártíromságig. Ebben mégsem önmaga forrón vágyott üdvössége motiválta, hanem az a mély meggyőződés, hogy a zsidó Jézus valamennyi ember, a világ Messiása, a vele való közösség mindannyiunk számára élet-halál kérdése. Azon túl pedig az üdvösség kulcsa is.

Október 20. vasárnap

„...örváltásról örváltásra rólad elmélkedem.” *Zsoltárok 63,7*

Dávid, a szerző költő is volt, azon túl, hogy „napközben” az ország legfőbb méltóságaként királyi feladatokkal kellett foglalkoznia. A csend és nyugalom óráiban gondolatai a királyok királyánál pihentek meg. Szüksége volt erre a „tükörre”, hogy uralkodásán áldás nyugodjék. Bizony milyen jó lenne, ha a földi hatalmasok nem talpnyalóik hazug hízelkedésére, hanem az isteni mintára figyelnének!

Október 21. hétfő

„Bement...Noé és az ő fiai, az ő felesége és fiainak feleségei övele a bárkába...” *1Mózes 7,7*

A teljes „közösség” még ennél is lényegesen tágabb volt, hiszen az ókor nagy hajósa egy egész „állatkertet” vitt magával. Azok tartoztak hozzá, akik vele együtt hittek az igazmondó Istennek és a világ gúnyolódásá-

val szemben az Ő oltalmára bízták magukat – és azok, akik Noé szerető gondoskodása nélkül áldozatul estek volna a végítéletnek. Noé „családja” nem volt teljes csupán közvetlen rokonaival, szeretett állatai sorsa ugyanígy szívügye volt. Ők jelentették az igaz ember számára a Jézus által is sokat emlegetett kiszolgáltatott kicsinyeket.

Október 22. kedd

„...nagy nemzetté teszek és megáldalak téged...” *1Mózes 12,2*

Hogy is alakult Ábrám családi, testvéri közössége? Először ki kellett vonulnia szülőföldjéről és rokonai közül. Mint megtudhatták, Sára meddősége miatt alig remélhettek utódot. A hűséges Isten mégis azt ígéri, hogy sokaság atyjává lesz, sőt, megáldatnak benne a föld minden nemzetségei. Ábrámnak előbb kellett hinnie és rálépnie az engedelmesség útjára, az ígélet csak ezután teljesedett be, ahogy ennek máig magunk is az átélői lehetünk.

Október 23. szerda

„Válj el kérlek tőlem...” *1Mózes 13,9*

Ezek is Ábrám szavai, aki tovább „csökkenti” a társaságát, és pedig egy kedvelt közeli rokonnal. Hosszú utat tettek meg együtt, annyi viszontagság után mégis arra jut Isten embere, hogy nem folytathatják a közös vándorlást. A békeség és egymás iránti tisztelet megőrzése érdekében kell a szoros szálakon engedni. Más az útja Ábrámnak, és más lesz Lóté. Nincsenek feltétel nélküli közösségek – vagy ha igen, akkor a célok kerülnek veszélybe.

Október 24. csütörtök

„Hátha találtak ott tízen?” *1Mózes 18,32*

Ábrahám ismert vitájából való ez az isteni mondat. Az Úr legpogányabb településnek is megkegyelmezne, ha létezne ott egy tíz igazból álló közösség. Ha valahol van ugyanis ennyi tisztaszívű imádkozó ember, ott a kárhuzatos ítélet nem következhet be, hiszen a gyülekezet hűsége megfordíthatja a folyamatokat.

Október 25. péntek

„...József...bátyjai...meggyűlölték...és jó szót sem bírtak hozzá szólani.” *1Mózes 37,2.4*

Milyen szép család, mondhatták a kívülállók, s ha a többségre tekintettek, feltűnő volt az a szilárd egység, mely Jákob fiait jellemezte. De ez a kikezdzhetetlen közösség az egységes gyűlöletben is megmutakozott: nem bírták elviselni a testvérek között legkülönb családtag, József jelenlétét. Ismert a testvérek közötti irigység, féltékenység és engesztelhetetlenség. Biztos van mindenkinek felelőssége a kialakult helyzetben, de a többség ereje, és ez által felelőssége, mindig súlyosabb!

Október 26. szombat

„...a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek.” 1Mózes 45,5

A tegnapi és mai ige között hosszú évek teltek el. Józsefet eladták rabszolgának a testvérei, sokáig sínylődött ártatlanul a börtönben, de e nélkül nem érkezhettek volna el számára a nagy pillanat, hogy önzetlen nagylelkűséggel családjá számára a menekülés útját jelenthesse. Ne őrizz haragot semmilyen sérelemért, igyekezz felismerni, hogy ezek által hogyan készíthetett fel az Úr arra, hogy mások számára áldást jelenthess!

Október 27. vasárnap

„...eredj, elküldelek téged...és hozd ki az én népeimet...” 2Mózes 3,10

Vajon élvezheti-e a hajdan sokra hivatott tehetséges Mózes a pusztá meghitt csendjét és magányát, ha szeretett népe (amely ugyan korábban elárulta őt, másra mégsem számíthat) rabszolgasorban sínylődik? Bizony, már rég meg kellett volna hallania a felhívást, és fel kellett volna ismernie, hogy Istennek és népének is szüksége van rá. Ha valóban az Úr érintett meg, ne késlekedj útnak indulni a szabadítás üzenetével!

Október 28. hétfő

„...gondold meg, hogy e nép a te néped.” 2Mózes 33,13

Szörnyű bukás után vagyunk, míg Mózes a Sínai-hegyen járt átvenni a tíz igét, addig népe visszatért az egyiptomi istenek imádatához. Isten haragja emésztő tűz, Mózes azért könyörög, hogy hadd kapjanak a tévelygők még egy lehetőséget. Mintha neki kellene az Örökkévalót meggyőzni arról, amiben talán ő maga ingott meg. Míg imádkozik, s arról győzködi Istenét, hogy mindenek ellenére ez a nép az Úr népe, aközben ő maga is megerősödik abban, hogy történjék bármi, nem

mondhat le azokról, akikhez tartozik, és akik számára szolgálata nélkülözhetetlen.

Október 29. kedd

„...ne szánjam...a nagy várost, amelyben több van tizenkétszer tízezer embernél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között...” Jónás 4,11

Az elszáradt tök mellett duzzogó, sértett Jónás hallja ezeket a szavakat, aki nem érti Isten sajátos igazságát, sem azt a különlegességet, hogy az Úr számára sokkal fontosabb az elveszettek megmentésének célja, mint az, hogy „adott szava” tűzön-vízen át megvalósuljon.

Október 30. szerda

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved.” Lukács 11,2

Az Úr imádságának kezdő gondolata a személyes név-más hangsúlyozása által közösséget teremt közöttünk és minden ember között. Isten nem kisajátítható, Atyja jóknak és gonoszoknak, szegényeknek és gazdagoknak, északiaknak és délieknek, nőknek és férfiaknak, az öröla így vagy úgy gondolkodóknak, mindannyiunknak. A „mi”-ben ráadásul nemcsak úgy általában vannak benne az emberek, hanem, bizony, még ellenségeink is odatartoznak. Hát így mondjuk el ezt a sokat hangoztatott naponkénti imát!

Október 31. csütörtök

„Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket...” Máté 28,19

Ahogy el kellett mennie Ábrahámnak vagy Mózesnek, úgy a tanítványnak is ki kell mozdulnia saját biztonságos világából ahhoz, hogy az Úrnak tanítványokat küldjön. Ehhez „mozdulni” kell. Nem a világ jön házhoz. Talpra hát, Jézus tanítványa! Gyűjts közösséget a Mester köré!

-ig

Uram!

*Tégy engem a Te békéd eszközévé,
Hogy ahol gyűlölet van, oda szeretetet vigyek,
Ahol sérelem, oda megbocsájtást,
Ahol széthúzás, oda egyetértést,
Ahol tévedés, oda igazságot,
Ahol kétség, oda hitet,
Ahol kétségbeesés, oda reményt,
Ahol sötétség, oda világosságot,
Ahol szomorúság, oda örömet.*

*Hogy ne vigaszt keressek,
Hanem vigasztaljak,
Hogy ne megértést keressek,
Hanem másokat értsek meg,
Hogy ne engem szeressenek,
Hanem szeretetet nyújtsak.
Mert amikor adunk, akkor kapunk,
mikor megbocsájtunk, nyerünk bocsánatot,
mikor meghalunk, születünk meg az örök-
kévalóságra! Ámen. (Assisi Szent Ferenc)*

KALENDÁRIUM

Október 22. – 100 esztendeje e napon született Robert Capa

Robert Capa Friedmann Endre Ernő néven látott napvilágot Budapesten. A XX. század egyik legjelentősebb fotósa, elsősorban dokumentaristaként, haditudósítóként tartják számon. Fotózott a spanyol polgárháborúban, a japánok kínai inváziójakor, a második világháború európai hadszínterein, az első arab-izraeli háborúban és Indokínában is.

Október 23. – Nemzeti ünnep

„Te vagy az Isten, a ki csodát mívelsz; megmutattad a népek között a te hatalmadat.” (Zsoltárok 77,15)

Az 1956-os forradalom Magyarország népének a sztálinista diktatúra elleni forradalma és a szovjet megszállás ellen folytatott szabadságharca a 20. századi magyar történelem egyik legmeghatározóbb eseménye volt.

Október utolsó szombatjáról vasárnapra virradó éjszaka: a nyári időszámítás vége

Október 24. – Az ENSZ napja

Az Egyesült Nemzetek Szervezete, röviden ENSZ (angol rövidítése UN(O) franciául és spanyolul ONU) nemzetközi szervezet, amely az államok közti együtt-

működést hivatott elősegíteni a nemzetközi jog és biztonság, a gazdasági fejlődés, a szociális ügyek és az emberi jogok terén, valamint a világbéke elérésében. A második világháború után, 1945-ben a Népszövetség utódjaként azzal a céllal alapították, hogy megelőzzék a háborúkat és lehetőséget adjanak az országoknak problémáik megtárgyalására.

Október 28. – 90 esztendeje e napon született Kormos István

„Az vagyok, aki vagyok, nem színfolt, hanem egy élet a sok között.”

Kormos István költő, író, műfordító, dramaturg, kiadói szerkesztő volt egy személyben. Költészetét derű és játékoság hatja át. Ki ne ismerné népszerű gyermekverseit és verses meséit?

Október 31. – Reformáció emléknapja

„Az igazság egy átmeneti dolog, amely végül véget ér; de a lelkiismeret örökkévaló, és soha nem szűnik.”

Luther Márton a szász választófejedelemség bibliamagyarázó professzora, német ágostonrendi szerzetes 1517. október 31-én függesztette ki a wittenbergi vártemplom kapujára 95 pontba foglalt téziseit, amelyeket a katolikus egyház megreformálása érdekében tett közzé.

(Összeállították: KZ és KKS)

A MET októberi évfordulói:

Október 1. – 1981. október 1.: Az egyház hivatalos bejegyzésének napja

Október 1. – 2006. október 1.: Emléktábla kerül elhelyezésre Kispesten, abban az utcában, ahol az utcai istentiszteletek folytak

Október 1. – 2006. október 1.: Ünnepi istentisztelet, bemutatásra kerül a „Csodálatos országban” c. kantáta

Október 3. – 1998. október 3.: A békásmegyeri templom felszentelése

Október 7-9. – 2009. október 7-9.: A MET éves közgyűlésének határozata alapján Lakatos Ankát a Közgyűlés szavazati joggal rendelkező roma referenszvé választja

Október 8. – 2010. október 8.: ifj. Iványi Gábort a szegedi egyházközség lelkészévé szentelik

Október 12. – 2003. október 12.: Vadászi Ilona lelkész nő nyugdíjba vonulása alkalmából búcsúztató ünnepséget rendeznek a kispesti kápolnában

Október 27. – 1984. október 27.: A kispesti kápolna felszentelése

Október 28. – 2007. október 28.: Méltóság Napja címmel programsorozat indul a kispesti kápolnában

KIK VAGYUNK?

Híres metodisták 4. – Metodisták a misszióban

James Fraser (1886-1938)

„Senki nem vette észre, milyen királyi küzdelem folyik a könyvtár sarkában ülő fiatalember szívében. Azon a délutánon már harmadszor nyitotta ki és olvasta el a kis füzetet, mely a jegyzetei mellett feküdt. Diáktársától kapta két nappal azelőtt, amikor épp a gőznyomással kísérleteztek. Beszélgetésük közben előkerült a kis nyomtatvány. A fiatalember most könyvei fölé hajolva csak a bensőjében kialakuló konfliktusokra tudott figyelni.

1906-ot írtak, és James Fraser, a londoni Imperial Egyetem hallgatója mérnöki tanulmányokat folytatott. Tudta, hogy az általa választott szak hihetetlen lehetőségekkel bír világszerte, és saját képességeinek jelentőségével is tisztában volt. De a filléres olvasmány nagyravágyó törekvéseinek a gyökerére tapintott. Ő, aki mindig is megkérdőjelezte a dolgokat, most olyan kérdésekkel találta magát szemben, amelyekre nem tudott választ adni.

Szüntelenül arra igyekezett, hogy keményen dolgozzon, fejlessze adottságait és hasznos életpályát válasszon. Természetesnek látta, hogy mint istenfélő ember erkölcsös életre fog törekedni, és ragaszkodik az egyházhoz. Várhat Isten ennél többet?

James jó matematikus volt, és kitűnt a műszaki tudományok terén is. Továbbá évekig képezte magát zenéből, s éppen első londoni zongorakonzertjére készült. Húszéves fiatalember aligha érhetett el ennél többet. A kis könyvecske azonban azt sugallta, hogy Isten sokkal, de sokkal magasabb igényt támaszt.

James összeszedte a könyveit és elhagyta az egyetem épületét. Felszállt a Letchworth-be induló kora esti vonatra. Elméje már két napja zakatolt. Gondolatai annyira lefoglalták, hogy az út most hihetetlenül rövidnek tűnt. A kis könyvecske szavai egyszerűek, reálisak és szinte kényszerítőek voltak. Az eszmefuttatás tökéletesen józan és logikus.

„Ha Mesterünk ma visszatérve és emberek millióit találva Krisztus megváltásának ismerete nélkül, várná – mert nyilván várni fogja – erre a magyarázatot tőlünk, el nem tudom képzelni, milyen magyarázatot adhatnánk.”

James Fraser metodista családban született, „de csak diákkorában került szemtől szembe Jézus Krisztussal. Az akkor történeteket még édesanyja sem tudta helyesen megítélni. Olyan élmény volt ez James számára, mint

John Wesleynek az Aldersgate utcai: szívében 'furcsa melegséget' érzett, és először értette meg teljesen, hogy 'a változást, melyet Isten a Krisztusban való hit által visz végbe a szívben'.”

„Az egyetem elvégzése után James jelentkezett a Kína Belföldi Misszióba (CIM). Szíve érzékenyen rezonált arra, amit erről a szervezetről hallott. Sosem kértek pénzt senkitől, említést sem tettek róla. Nem voltak gyűjtések, felszólítások, nem tettek közzé a szükségét, és negyven év alatt mégis több mint ezer tagot támogattak! A szervezet vezetőjének és a legfrissebb újoncnak ugyanannyi volt a juttatása. Mindent megkaptak, amire szükségük volt. Másrészt a misszió felekezeti volt. Hitük alapja egyértelműen bibliai, de a másodlagos dolgokat illető véleménykülönbségek nem választották el a tagokat egymástól...”

James első otthona messze nyugaton egy Tengyueh nevű város volt, mely Burma határ menti hegyeire nézett. Sűrűn lakott vidéknek tűnt, de más misszionáriusoktól többnapos járóföldre feküdt. A lakás egy kis szobából állt – 3,5x4,5 m volt az egész – egy kínai fogadó emeletén. Nem volt benne semmi csak néhány patkány. James szinte egész nap ki sem mozdult, csak a kínai nyelvet tanulta. Volt néhány csüggesztő pillanat, amikor napokig tartó tanulás után kiment a piacra, hogy használni próbáljon pár begyakolt kifejezést, de egy szavát sem értették.

James még csak 22 éves volt, de megtanulta keményen edzeni magát a fásultság és lehangoltság finom kis támadásai ellen. Igyekezett hűségesnek maradni a látszólag jelentéktelen feladatokban is. James úgy vélte, hogy nincs szükség nagyobb hűségre az igehirdetésben, mint akármi más munkában, például a konyhai edények mosogatásában.”

A tengyueh-i piacon nyüzsgő élet folyt. Itt látta James először e hegyi törzshöz tartozó embereket. Lisuk egy csoportja haladt át a piacon, és megpillantva őket, James érdeklődése azonnal feléjük fordult. Odahúzódott hozzájuk és elővette kínai nyelvtudását. Egy szavát sem értették. Valahogy mégis sikerült őket az utca végén lévő kicsiny helyiségbe, az úgynevezett imaházba terelni. Kéz- láb- próbálták elmagyarázni, hogy hatnapos járóföldre, a hegyekben laknak népük számos tagjával együtt. „Kezdetől fogva állandóan imádkoz-

nom kellett értük. Szinte húzott valami hozzájuk” – számolt be róla később.

„Így történt, hogy egy évvel a Tengyueh-be való érkezése után James egy májusi reggel elindult lisu kísérőjével a kis faluba, ami három és fél ezet méter magasan épült a hegyek között. Egy hetet töltött itt, azt ette, amit a házigazdájától kapott, és ott aludt, ahol a többiek, a tűz mellett, a földön. Üzenete, amit a lehető legegyszerűbben fogalmazott meg kínai nyelven, érdekelte az ottaniakat.

A Koh család, akiknél lakott, animista volt, mint a törzs legtöbb tagja is. A ház hátsó részében polcot állítottak a démonoknak. Egy tál rizst és tömjénfüstölőt helyeztek az oltárra, meg egy csokor levelet, melyben hitük szerint a szellemek éltek.

Egyik este sehogy sem értette miről tárgyal az apa négy fiával, mivel lisu nyelven beszélgettek, de hamarosan előtte is kinyilvánították, hogy a démon oltárnak el kell tűnnie. Az igaz Istent akarják tisztelni, akiről most hallottak, és az Ő Fiát, Jézus Krisztust. Így anélkül, hogy a misszionáriusnak egy szót is kellett volna volna szólni a démon oltár a szoba közepén égő tűzbe került.”

James Fraser hosszú éveken át látogatta a lisu törzs hegyi falvait. Sokszor hetekig, hónapokig távol maradt az otthonától. Komoly nehézségeket állt ki, nem egyszer az élete is veszélybe forgott. Pár lisu felébredt munkássága során, néhányan visszaestek, de igazi nagy áttörés, ébredés, amelyért Fraser imádkozott és munkálkodott nem történt. Fraser sokat szenvedett lelki tompaságuk, tudatlanságuk miatt. Élénk levelezésben állt angliai barátaival és támogatóival, és kérésére imacsoportot szerveztek egyetlen célért, a lisu nép lelki ébredéséért. Ő maga naponta több órát imádsággal töltött, valódi mestere lett a hittel mondott imádságnak.

De másként is törődött a lisukkal! Lefordította nyelvükre – amit tökéletesen megtanult a kínai mellett – az Újszövetséget, olyan haszonnövények termesztésével kísérletezett, amiből a lisuk – akik addig javarészt ópiumtermelésből éltek – a zord hegyi viszonyok között is meg tudnának élni.

Amikor a misszió vezetői egy másik területre küldték Frasert, még egyszer végig látogatta azokat a falvakat, ahol addig hirdette az evangéliumot. Ekkor váratlan fordulat következett be: nagyon sok család döntött Jézus Krisztus mellett.

„James alapos és pontos matematikus volt, mindenről pontos nyilvántartást vezetett. Felmérte, hogy 129 család döntött Krisztus mellett, akik megszabadultak a démonimádás sötétségéből. Ez a szám körülbelül hatszáz embert jelentett. Óriási nyáj volt, szétszórva közel 130 kilométeres körzetben, szétszórva a meredek hegyvidéken ...”

Fraser azonban nem nyugtalankodott, még hosszú évek munkájába telt, míg megfelelő tanítás után megkeresztelhette az első lisukat. Jelentősen kibővült munkáját

később mások folytatták. (Köztük a magyarul is megjelent könyveiből jól ismert Isabel Kuhn.) Mire a kommunista hatalomátvétel megtörtént Kínában, a lisu egyház már önnálló lett, nem szorult rá a misszionáriusok támogatására.

„A CIM munkások közül John Kuhn és Charles Peterson hagyták el utolsónak a törzseket. Búcsúztatásukra 1950-ben 800 lisu gyűlt össze, hogy elneveljék a halleluja Kórust; emlékezetes pillanat volt – hálaadó áldozat. A misszionáriusok visszamehettek kényelmes otthonukba. A lisuknak azonban maradniuk kellett, hogy szembesüljenek a sötét jövővel ott, ahol éltek.

1951-ben és a következő években a lisu hívőknek ugyanolyan sorsban volt részük, mint a többi kereszténynek Kínában. Keveset lehetett tudni megpróbáltatásaikról egészen addig, míg néhányan – elcsigázva és nyomortól sújtva – át nem szöktek a hegyen, és be nem számoltak az eseményekről.

Először betiltották az istentiszteleteket, s a Bibliákat és keresztény könyveket elkobozták. Majd sok hívőt elhurcoltak a családjukból és átképzésre vittek; egyeseket bebörtönöztek. Végül eljött a nap, mikor a keresztényeket kivégezték a hitükért. Ez volt a tűzkeresztség a fiatal egyház életében.

Lizuk ezrei menekültek Burmába és Thaiföldre. Egy csoport törzsi keresztény Kínából kalandos módon átkelt a burmai hegyeken, s aztán egy távol eső völgyben keresztény közösséget hoztak létre. 1963-ra becslések szerint már legalább tizezren jöttek át és telepedtek le Burmában.”

James Fraser ezeket az időket már nem érte meg. 1924-ben még hazalátogatott Angliába. Ez volt a második otthon tartózkodása, mióta Kínába ment. Ekkora már kinevezték tartományi szuperintendenssé. Más misszionáriusok munkáját irányította, tanácsolta őket, végzte a misszió adminisztrációs munkáit, és eközben sokat utazott, prédikált és tanított. 1929-ben feleségül vette Roxy Diamondot, egy metodista misszionárius lányát. Két lányuk született, és miközben a harmadik gyermeküket várták James Fraser váratlanul, egy gyors lefolyású agyi maláriában, ötvenkét évesen elhunyt.

Jamest a Paoshanra néző dombon temették el, azon a lejtőn, ahol harminc éven át az otthona volt. Magányos sír a fenyők között. Sírkövére lisu, kínai és angol nyelven vésték a szavakat: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is él.”

James Fraser életéről egyik lánya, Eileen Fraser Crossman írt könyvet. Magyarul is megjelent Egyházunk gondozásában „Áldott esők lesznek” címmel. Az idézőjelbe tett szövegek ebből a könyvből származnak. A könyvet filmként is feldolgozták.

Szabó Ildikó

RÍMELŐ

Iványiné Sinka Magdolna:

Csodálatos országban...

Csodálatos országban járunk.
Ruhánk szerény, cipőnk kissé kopott,
De hisz' feltűnni úgyse' vágyunk,
S lelki szegények itt a boldogok.
Lábunk alá nem simul aszfalt,
Utunk göröngyös és tövis szegi,
De szívünk sohasem tapasztalt
Szép bukkanók fenségét élvezi.

Csodálatos országban járunk...
Itt kétszer csattan mindig a verés.
Kényszerútra ráadást szánunk,
A szenvedés itt szép kitüntetés.
Hegyekre hág a sánta lába,
A görbe hátú terheket cipel;
Megyünk, megyünk, nem nézünk hátra,
És nem cserélünk soha, senkivel.

Csodálatos országban járunk,
Hol szivárványszínű a ború,
S ha néha völgybe kell leszállnunk,
Senki se' fél, senki se' szomorú.
A bölcs beszélget Istenével,
A hebehurgya ismerni tanul,
A kacér felnézni is szégyell,
S végtelen boldog, kinek könnye hull.

Csodálatos országban járunk...
Ha széles útról könnyűélet int,
A szívünk védjük, meg sem állunk,
A keskeny ösvényt választjuk megint.
Csalogat újra múlt lidérce,
Ledér világ, nagy kultúrörömök:
Egy keresztbe fogódzunk félve,
Vágyunk a szent, a tiszta, az örök.

Csodálatos országban járunk,
És gyoicsot őrünk rongyaink alatt:
Megtöltött mécsünk, mirtuszágunk
S tűzben kipróbált drága aranyat,
Mert majd egy égi jeladásra
Elfáradt szívünk utolszor dobog,
S vonulunk a nagy vacsorára:
Királyi mátkák, hűek, boldogok.